

Suflet de Femeie

"Învățăturile Tale sunt desfătarea mea și sfătuitoarii mei."
Psalmii 119:24

CUPRINS

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Rodica Baci

Biserica Betania, Târgu Mureș

Simona Brâncovan

Biserica Betania, Târgu Mureș

Mia Pop

Biserica Noul Legământ, Târgu Mureș

Lidia Aldea

Biserica Bethel, Târgu Mureș

Violeta Molonfălean

Biserica Filadelfia, Târgu Mureș

Adriana Someșan

Biserica Bethel, Târgu Mureș

Editorial 3

Interviu Mihaela Oancea 4-7

CORECTURĂ

GRAMATICALĂ:

Mihaela Berghianu

Luciana Sand

TIPĂRIT LA:

Apostrof

EDITORIAL

E toamnă, chiar dacă vremea bună a ținut mai mult decât de obicei am realizat că e alt anotimp pentru că au intervenit evenimente de "sezon", și mă gândesc acum la începerea noului an școlar.

Mămicile au pregătit din nou uniforme, ghiozdane, au luat parte la ședințe cu părinții, străduindu-se să facă tot ce țin de ele astfel încât copiii să aibă un an școlar cu rezultate bune.

Poate unii s-au pregătit să înceapă un nou an de facultate, master, sau alte cursuri pentru că acum e timpul de start pentru noul an de "educație" în care vor urma în curând și examenele. La început de an pășim cu speranță și cu dorința de a învăța lucruri noi, căci așa cum spunea un student de 70 de ani "A învăța este cea mai plăcută preocupare". Întotdeauna toamna îmi amintesc de primele mele zile de școală, când fetițe cu codițe, băieți zburdalnici cu ghiozdane în spate, mergeau pe străduța școlii care mai de care mai curioși să descopere colegi, cărți, profesori, jocuri. Cu siguranță tuturor ni s-au părut mai grele zilele cu multe teme de casă, tezele și examenele pentru care trebuia să te pregătești cu mult timp înainte. Unii credeau pe atunci că adulții care nu merg la școală sunt mult mai avantajați având voie să facă ce vreau ei și neavând "teme de casă" ca noi școlarii.

Târziu am descoperit, însă că toată viața ai de învățat, că viața este de fapt o școală și că examenele și testele nu se pot planifica, ele au loc spontan, te iau pe neașteptate. Avem de învățat pentru a ne păstra serviciul, învățăm să-i cunoaștem pe cei de lângă noi, avem hobby-uri care necesită documentare și uneori avem de învățat medicina pentru că suferind de anumite boli suntem nevoiți să le studiem. Unele teste de viață le trecem cu succes și ne mirăm chiar noi înșine de rezultate, dar unele ne lasă corigenți și aceasta e dureros. Să ne gândim o clipă doar la absolvenții de liceu care nu au luat bacalaureatul sau la absolvenții de facultate care nu au trecut examenul de licență, câtă dezamăgire, câtă descurajare și uneori poate chiar revoltă poate aduce o astfel de situație. Dar oare nu e mult mai grav dacă nu ne luăm examenele de viață? Sunt examene inopinate de caracter, testul iertării,

teza răbdării, școala suferinței, testul credinței. Oare cine nu le cunoaște sau cine poate fi scutit de ele? Și oare cine le ia pe toate din prima încercare?

Deoarece oamenii sunt toți la fel, fără excepție, mai cad un test, mai iau altul, mai dau o corigență, mai iau un premiu, mai au o reexaminare, toți au nevoie de o pregătire continuă!

Asta e Școala vieții! Si nu uitați notele luate aici le vom duce cu noi în eternitate. Cine ne poate ajuta să ne pregătim? Și dacă vom cădea un examen câte șanse mai avem? Părintele nostru ne-a lăsat cea mai minunată carte, un singur manual care conține toate lecțiile pentru viață ce se măsoară în ani și pentru cea eternă.

Acest manual se definește el însuși: "Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună." 2 Timotei 3:16-17. Acest manual rămâne valabil de peste 2 milenii și conține tot ceea ce avem nevoie, l-au aplicat oameni mari ai istoriei ca împăratul David, regele Solomon, împărăteasa Estera, precum și oameni simpli pescari, agricultori sau negustori. Doar dintr-un singur manual aflăm cum putem fi soții credincioase, mame bune, prietene adevărate, aflăm cum putem să dobândim o inimă după voia Lui Dumnezeu. Pentru femei sau bărbați, pentru tineri sau vârstnici, adâncă înțelepciune dumnezeiască s-a strâns între două coperti, să le deschidem, cuvintele acelea sunt adevărata viață pentru fiecare om. Cuvintele acelea au schimbat vieți, nimeni nu știe câte de-a lungul secolelor și încă mai schimbă.

Am cuprins și în acest număr al revistei noastre câteva referințe, mărturii despre destine schimbate și despre puterea Cuvântului care ne ajută să trecem cu bine testele vieții.

Lectură plăcută și mult succes la toate testele vieții!

Rodica Baci

Biserica Betania, Târgu Mureș

MIHAELA OANCEA

Mihaela Oancea, binecunoscuta cântăreață de muzică ușoară a anilor 70-80’ a renunțat la cariera muzicală de dragul unei vieți aproape de Dumnezeu. Ea trăiește în Arizona SUA, dar poartă România în suflet. În această vară a revenit în țară, a vizitat mai multe orașe printre care și Tg-Mureș, aici s-a întâlnit cu rude și prieteni care s-au bucurat să o asculte cântând muzica creștină. Am stat de vorba ca între femei și vă redăm o parte din discuția noastră:

- Cum se vede România de afară și ce impresie aveți la întoarcerea în țară după mulți ani?

Mihalea: Iubesc România cu tot sufletul și port cu mine un dor continuu și ... vin cu mult drag în țară și ... plec întotdeauna nemulțumită pentru că nu am timp suficient să văd locurile, oamenii de care mă leagă atâtea întâmplări ... copilărie, adolescență ... și așa mai departe. Sigur că de fiecare dată când vin în țară mă opresc să văd dacă mai este casa babei Tinka surda unde mergeam cu colindul și cântam cat ne ținea gura și ea ne spunea ca nu ne dă covrigi daca nu cântăm ... așa că incepeam doar să mimăm și ea ne spunea ce frumos am cântat ... Zăpada din noaptea de Crăciun nu va străluci niciunde, nicicând ca aceea din noaptea Crăciunului copilăriei mele ... dudele nu vor fi așa de negre și dulci ... zambilele din ziua de Paște nu vor avea același parrrrfum ... ca atunci ... niciunde, nicicând, nukul din mijlocul străzii ... nu va mai exista ... niciunde, nicicând ... adierea Cuvântului Lui Dumnezeu nu va mai fi așa de “dulce”... ca atunci ... niciunde, nicicând în această lume. Și ți-aș tot spune ,draga Rodica, despre cum se vede “România mea” pe care o port cu mine pretutindeni pentru că ... este parte din aceea care sunt astazi.

- Ce vă leaga de Transilvania, de Târgu Mureș în special?

Mihaela: Am admirat întotdeauna Tg-Mureș și se pare că și Tg-Mureș m-a plăcut pe mine pentru că m-a înfiat prin căsătorie. Dumnezeu m-a binecuvantat cu un sot talentat și ... cu ochii verzi ca pădurea de lângă Mureș, Paul Petrini, omul împreună cu care slujesc

lui Dumnezeu și lângă care am învățat că dragostea necondiționată nu este “o expresie drăguță” ci un dar care vine numai de la Dumnezeu. Am cunoscut oameni deosebiți în Târgu Mureș, am trăit momente de neuitat pe scena Teatrului Național din Târgu Mureș, am lăcrimat și am cântat cu bucurie în bisericile din Târgu Mureș, am împărtășit clipe extraordinare cu bunicul Aurel minunându-mă de părul lui alb “așezat la fir” și de înțelepciunea și viziunea lui ca slujitor al Cuvântului, m-am îndragostit de paprikașul soacra-mi și vocea lui Tati, am mâncat în premieră palanețul de neegalat cu ciuperci și brânză, frământat de bunica Aurelia, printre expresii transilvănene pe care nu le-am auzit în viața mea, am ținut în brațe și am mângâiat trupul firav al Francescăi, fascinată de privirea ei albastră și de transformarea ei sub ocrotirea dragei mele Pușa, cu care am srăbătut cele mai frumoase străzi din Târgu Mureș și care m-a îmbărbătat în momente grele ... te-am cunoscut pe tine, Rodica și familia ta frumoasă și-I mulțumesc Domnului pentru dăruirea și tenacitatea ta în slujirea Lui. Iată, acestea sunt trăiri care mă leagă de Târgu Mureș.

- În urmă cu ani ați renunțat la cariera de artist , tocmai când erați recunoscută în țară și în lume ca și o stea a muzicii ușoare românești. De unde ați știu că nu era locul dumneavoastră acolo?

Mihaela: Este mult de povestit dar am să încerc să mă rezum la câteva “momente cheie” care mi-au schimbat cursul vieții. L-am cunoscut pe Domnul Isus în copilărie în Biserica Evanghelică din Târgoviște. Învățătura curată a Cuvântului Domnului s-a cuibărit în inima mea și m-a urmărit de-a lungul vieții. Imaginea părinților mei așezați în genunchi la rugăciune, cântecele care efectiv răsunau în casa noastră, versete învățate pe de rost ... toate acestea ... nu le-am putut uita. Am încercat, dar n-am putut. În anul doi de liceu eram deja “vedetuță”, nu mai aveam timp de biserică, eram extrem de ocupată și preocupată. Totul trebuia să fie pentru mine și despre mine.Au trecut anii, am ajuns “în vârf”... flori, succese, aplauze, lumini, bani și ... lacrimi. Multe lacrimi. Lacrimi de dezamăgire (banii, faima, succesul ... nu aduc liniște sufletească), lacrimi de neputință (când vreau să fac binele, răul stă lipit de mine), lacrimi de disperare (.. și ce fac cu “toate acestea” dacă inima mea se oprește?), lacrimi, lacrimi ... Când plecam în turneu primul lucru pe care-l puneam în bagaj era Biblia. Așa am reușit pentru prima oară să citesc în întregime, Cuvântul lui Dumnezeu și să-mi confirm ceea ce deja știam în adâncul sufletului: fericirea, mulțumirea sufletească nu poate fi găsiă nicăieri decât în brațele Mântuitorului. Pentru mine Sfânta Scriptură a fost factorul decisiv în hotărârea pe care am luat-o pentru ca în Cuvântul Lui mi-am văzut adevărata față și am realizat că starea de păcat în care mă afluam mă despărțea de Dumnezeu. Iar eu doream să-mi găsesc liniștea sufletească în împăcarea cu Tatăl. Și această posibilitate mi-a fost oferită de Domnul Isus. Nu, nu sunt teologisme, cum ar spune poate cineva; ceea ce spun este realitate! A mea și a fiecăruia dintre noi. “Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatal decat prin Mine.” (Ioan 14:6). Eu n-am putut ignora Adevărul. A sosit acea clipă când i-am spus Domnului Isus, în genunchi în rugăciune, că am nevoie de iertarea Lui, că vreau să trăiesc veșnic în prezența Lui, că cred cu tot sufletul că jerfa Lui de pe Golgota a spălat și păcatele mele. Am spus de multe ori și voi spune în continuare: pentru mine fericirea are nume - Domnul Isus Hristos.

- Ce “recompensă” ați primit de la Domnul pentru alegerea făcută, deoarece El nu se lasă dator, sau cu alte cuvinte cum s-a aplicat în viața dumneavoastră promisiunea biblică din Marcu 10:29-30? Care a fost perioada sau experiența cea mai grea avută după întoarcerea dumneavoastră la Dumnezeu? (Versetele din Marcu 10:29-30 vorbesc și de prigoniri)

Mihaela: Am fost creați de Dumnezeu să funcționăm cu un “combustibil” special: fericire. Fericirea nu poate exista decât în prezența lui Dumnezeu, acolo, în grădina Eden, în răcoarea dimineții, răspunzând chemării Lui. Noi alergăm după acea stare de împlinire, de bine și în disperarea noastră nu facem altceva decât să acumulăm surrogate: bani, bani, bani și posibilitățile aferente ... Sigur că da, trăim pe pământ și avem nevoie de “bunuri” dar fericirea adevărată poate fi găsită numai în împăcarea cu Dumnezeu prin credința în Jertfa și Învierea Domnului Hristos. Numai așa mă pot reintâlni cu TATA în grădina Eden, de fiecare dată când citesc Cuvântul, ascult Cuvântul, împlinesc Cuvântul, pe genunchi în rugăciune, în cântecul înălțat spre slava Lui, în respectul pe care-l arăt omului de lângă mine, creației Sale. Recompense? Nu merit nici o recompensă. N-am făcut nimic extraordinar. Este dragostea lui Dumnezeu care mi-a fost și îmi este în continuare, arătată și mie. Sunt fericită pentru că știu că voi petrece veșnicia în prezența Tatălui și pentru că viața mea aici pe pământ este în mâna Lui. Binecuvântări. Ce complexitate în înțelesul acestui cuvânt!! Eu am uitat de multe ori că în “pachetul” acesta sunt cuprise și lucruri mai puțin plăcute firii noastre. Necazuri, încercări, tristeți, dezamăgiri teoretic știm că vin în viața noastră, dar pe mine una, m-au surprins de fiecare dată. Ca și creștin adevărat n-ar trebui să pun întrebări și mai ales “de ce Doamne?” sau “de ce mie, de ce acum, de ce așa? ...” În “furtună” trebuie să privesc la El să-L cinstesc cu toată încrederea.

Lozincă? Nu. Realitatea vieții creștine. Daca mă laud cu “El = fericirea”, ar trebui să mă pot lăuda și cu “El = siguranță în furtună”. Sunt om și sunt slab ... Slab? Da! Cand nu privesc la El, cad. Cad și mă lovesc, mă julesc, sângerez, plâng și ... într-un final tot la El strig. Ajutor Doamne!! De ce colegii mei mă privesc ca pe o nebună, de ce se spun lucruri neadevarate despre mine, de ce m-am îmbolnăvit așa de rău, de ce nu mai am serviciu, de ce nu mai am prieteni, de ce copilul meu fuge de biserică, de ce tata a plecat în veșnicie cand eram doar un copil, de ce dintr-o dată nu mai sunt iubită ... și sunt considerate nepotrivită ... de ce a plecat mama în veșnicie, acum când aveam așa de multă nevoie de mângăierea ei, de ce atâtea ... lovituri și vânătași sufletești? ... Și toate acestea par niște întrebări înșirate, când de fapt, fiecare dintre ele însumează o perioadă cu valuri, unele mai furioase decât altele ... În toate acestea, Rodica, în slăbiciunea mea disperată, atât am știut să spun: “Doamne, ai milă de mine și ajută-mă să-ți rămân credincioasă. Știu că viața mea este în mâna Ta, ar trebui să fiu liniștită, dar, iartă-mă, nu pot. Tu, Doamne ști de ce-i așa.

Eu, nu! Important este ca Numele Tău să fie laudat!” Mulți ar crede, probabil, că este o formulă, sau ceva asemănător ... Este rugăciunea sinceră a mea către Tata. Am trăit minuni, Rodica. Da, draga mea, Dumnezeu nostru, Creatorul, este un Dumnezeu al imposibilului! Pentru că dragostea Lui pentru mine, pentru fiecare dintre noi este chiar uimitoare. Sunt multe, multe de spus ... e greu de înțeles de ce mă/ne iubește Domnul așa de necuprins. Dar știu un singur lucru cu siguranță: Dumnezeu nu greșește niciodată! El este Desăvârșitul și Cuvântul Lui rămâne de neclintit, indiferent de ce cred (sau nu cred) oamenii ... Obligația mea de copil al Tatalui Ceresc este să am încredere în El și El mă scoate biruitor, iar lauda este numai a Lui.

- Ce anume a contribuit în copilăria dumneavoastră să nu rămâneți în biserică?

Mihaela: Rodica, draga mea, mă duci din nou cu gândul la copilărie ... o perioadă foarte frumoasă din viața mea. Eu și fratele meu Dragoș am fost înconjurați cu multă dragoste de părinții noștri; aș putea spune chiar răsfățați pentru că era o preocupare primordială pentru ei ca noi să avem tot ce ne trebuie. Și regula principală de familie era “duminica toată lumea (adică eu și Dragoș în special) la biserică!” Nu conta că ploua sau ninge sau că voiam și noi să stăm mai mult în pat ... regula era regulă. Iar în biserică trebuia să stăm fiecare lângă părinții noștri și nu aveam voie să iesim afară în timpul programului decât în cazuri urgente. Nici nu-mi imaginam că viața mea/noastră ar putea arăta altfel ... că eu m-aș putea depărta de biserică, de Dumnezeu. După o perioadă de suferință, tata a plecat în veșnicie.

Toate s-au schimbat, nimic n-a mai fost la fel; doar dragostea mamei a rămas aceeași, ba încercând să cuprindă și ceea ce acum lipsea ... Au urmat anii de liceu și în același timp “Steaua Fără Nume” - emisiunea concurs a TVR. Am câștigat trofeul și am pierdut pe Domnul Isus. Nu mai aveam timp să citesc Biblia, să mă rog, să merg la biserică ... eram ocupată să strălucesc cât mai tare pe scenele din România și pretutindeni în lume ... Succesul (nemodelat de învățătura Cuvântului) este ca un virus inoculat care face ravagii: ametește și dă tulburări de vedere.

- Ce ar trebui să facem pentru copiii noștri, în special pentru fetitele noastre să aleaga o viață lângă Dumnezeu, să aleagă să rămână într-un mediu sănătos și cum să ne raportăm la “oportunitățile” oferite de lume copiilor noștri?

Mihaela: Vorbeam nu de mult cu un vestitor al Evangheliei care a fost diagnosticat anul trecut cu cancer stadiul patru. “Viața unui creștin adevărat este o viață de luptă continuă”, spuneam eu. Replica a fost următoarea “Nu, Mihaela, mai grav, este imposibil! Domnul Isus este Acela care face totul posibil pentru noi!” ... Și atunci mi-au venit în minte versurile cântecului, “Numai harul, numai harul/ Ma păstrează neîncetat/ El mă face, El mă ține/ Credincios cu adevărat.” Si tu, Rodica, mă întrebi ce ar trebui să facem pentru copiii noștri. Răspunsul este foarte simplu, s-ar spune, efectiv și de necontestat “Să-L arătăm pe Domnul Isus!” Aș vrea să fi știut atunci, când copiii mei erau copii, ceea ce știu astăzi și în primul rând să fi putut petrece timp, mult timp cu ei, să le pot răspunde la toate întrebările și nedumeririle lor ... Sigur este foarte important să le oferim, material, tot ceea ce le trebuie, dar există o perioadă foarte, foarte delicată în viața lor, când ei vor să stea de vorbă cu noi ... și noi nu avem timp. Și uite așa, timpul trece și vine vremea când suntem alarmați și voim noi să stăm de vorbă cu ei, dar ei nu ne mai ascultă. Pentru că nu mai au timp. Nu știu să spun altceva copiilor, tinerilor decât ceea ce am spus băieților mei (Andu și Vavi), Dumnezeu ne-a lăsat posibilitatea să alegem în viață și odată cu alegerea făcută primim și consecința atașată în funcție de alegere.

Sigur că nu este o noutate ceea ce spun, este realitate și ne afectează pe toți; toată lumea știe, copiii noștri știu, doar Cuvântul ne spune cu detalii că ceea ce semănăm aceea vom culege. Lumea de astăzi este foarte “colorată” și oferă o gamă întreagă de “posibilități spre realizare”. Nu este ușor să-l conving pe copilul meu de pericolele fizice și spirituale existente. Tinerețea zboară, frumusețea o urmează și ea. Și mie ce-mi rămâne de făcut? Să-l arăt pe Domnul Isus și să mă rog și apoi ... să mă rog și ... să mă rog. Pentru că știu că aceasta este “arma secretă” care nu dă greș.

- Care este ultima dumneavoastră carte citită sau ce carte recomandați acum femeilor să citească ?

Mihaela: Hmm, Biblia, bine înțeles! Nu zâmbi, Rodica, dacă n-aș fi citit Cuvântul (și are dreptate Petrini, că ar trebui să citesc și mai mult) nu aș fi înțeles așa cum am înțeles cartea pe care abia am terminat-o de citit: “Redeeming Love” (Dragoste Răscumpărată), nuvela scrisă de Francine Rivers. După cât am înțeles este tradusă și în românește și o recomand cu toată inima. Nuvela are ca inspirație cartea “Osea” din Vechiul Testament. Este o poveste de dragoste plină de mean-

dre, iar acțiunea se petrece în California anilor 1850, “când oamenii își vindeau sufletul pentru un saculeț de aur, iar femeile trupul pentru un loc de dormit.” Și dacă dragostea necondiționată –care de fapt, a fost “inventată” de Dumnezeu- mai poate fi explicată și altfel decât prin Cuvânt, atunci “Redeeming Love” este acea explicație. Mi-ar plăcea să văd un film sau o piesă de teatru dând viața acestei cărți. Doamnelor, tinerilor și foarte mult soților recomand această carte.

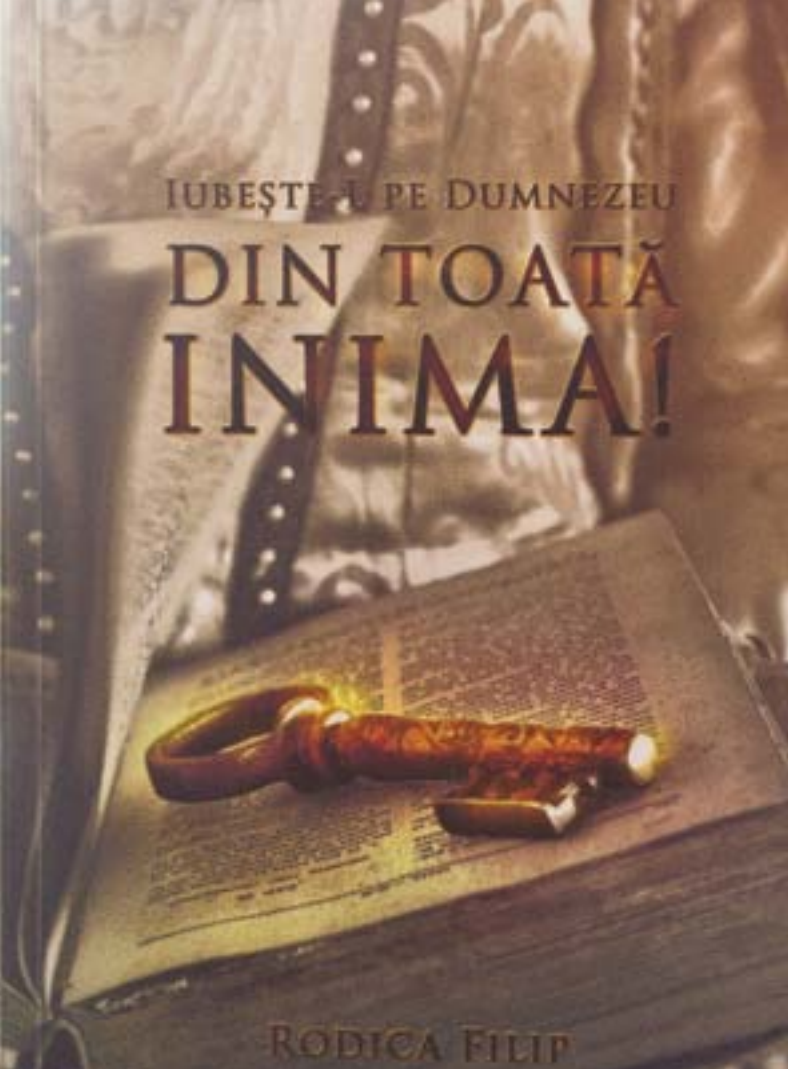
- Care este dorința sau recomandarea dumneavoastră pentru România și pentru români?

Mihaela: Mă rog Domnului pentru România și implicit pentru români și le doresc să fie fericiți. Cu adevărat fericiți! Să-L cunoască pe Domnul Isus, (nu numai să cunoască despre Domnul Isus), să se bucure de dragostea lui Dumnezeu și înțelepciunea luminată de Duhul Sfânt. Recomand cu toată dragostea tuturor acelor care cu sinceritate îl caută pe Dumnezeu, să citească Sfânta Scriptură. Și așa vor fi binecuvântați și fericiți aici pe pământ dar mai ales în veșnicie.

Interviu realizat de Rodica Baci

Mihaela Oancea și soțul ei, Paul Petrini în slujire la Huston Texas, 2011

IUBEȘTE-L PE DUMNEZEU DIN TOATĂ INIMA

Dumnezeu pentru întreaga omenire. Experimentând pustiu în toate formele sale: pustiu financiar, afectiv, spiritual etc., Rodica Filip ne vorbește în această carte cu convingere și sensibilitate despre lupta, perseverența și răbdarea pe care trebuie să le abordăm în fața pericolelor cu care ne confruntăm pentru a atinge scopul pe care ni l-am propus, chiar dacă, pentru moment, renunțarea pare cea mai la îndemână soluție și cu rezultate imediate.

Citind “vom fi purtate prin secvențe cu care fiecare dintre noi ne-am întâlnit deja în viață sub o formă sau alta. Suferințe de tot felul, eșecuri, boli, probleme emoționale și psihologice create de stări la care am fost expuse, întrebări chinuitoare privind valoarea personală, atât în ochii noștri, cât și în a celor dragi sau a celor din jurul nostru, acestea sunt doar câteva din tablourile care ne sunt prezentate în carte”, apreciază în Cuvânt înainte Aurelia Gabor, consiliera creștină din SUA.

Constatăm că nu criza economică sau financiară este cea mai teribilă în zilele noastre, ci criza spirituală, setea inimii după Dumnezeu. “O relație autentică și permanentă cu El este acel “singur lucru care trebuie” și de care avem atâta nevoie” recomandă Rodica Filip în lumina Scripturii.

Fiecare dintre noi trebuie să fie preocupată de creșterea sa spirituală, de cunoașterea lui Cristos: “Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui, și să mă fac asemenea Lui, ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți.” (Filipeni 3:10-11) “Merită să-ți continui alergarea de dragul Celui ce te așteaptă la capătul drumului! Merită să-ți angajezi toată inima în împlinirea scopului divin în viața ta! Merită să-L iubești pe Dumnezeu, din toată inima!” insistă autoarea.

Prin expunerea evenimentelor, prin soluțiile propuse, prin întrebările de la finele fiecărui capitol la care esti provocată să dai răspuns, Rodica Filip ne îndreaptă către adevărata Sursă de putere și vindecare, cheia succesului în viață: trăirea zilnică în prezența lui Dumnezeu, pentru a putea “să lași în urma ta izvoare de apă”, pentru ca pustiu să se prefacă în oază, doar atunci când Îl iubești pe Dumnezeu din toată inima.

Recomand această carte tuturor femeilor care doresc creștere spirituală, implicare în slujirea lui Dumnezeu pentru izbăvirea noastră și a semenilor noștri. Dumnezeu să ne ajute!

Lidia Aldea
Biserica Bethel, Târgu Mureș

Slăbiciunile noastre și Harul Domnului

“Harul Meu îți este de ajuns, pentru că puterea Mea ajunge la desăvârșire în slăbiciune” (2 Corinteni 12:9)

Deși este unul dintre primele versete pe care le-am învățat în copilărie, nu am înțeles niciodată acest mesaj mai mult decât îl înțeleg acum. Mai mult, termenul slăbiciune mă ducea cu gândul la zilele bătrâneții. Îmi ziceam că voi avea nevoie să mă încurajez cu acesta atunci când, probabil, îmi vor tremura mâinile și picioarele slăbănogite și neputincioase. Cam așa înțelegeam eu termenul de slăbiciune la vremea respectivă.

Acum, când Domnul mă trece prin această încercare - boala Alexiei - înțeleg tot mai mult ce înseamnă să te bazezi în întregime pe Harul Lui atunci când te afli într-o situație de criză. Personal, înțeleg acest verset în termeni de umilință și încredere: eu să-mi recunosc neputința și în același timp să am încredere în puterea Lui Dumnezeu de a folosi această neputință a mea pentru a face lucruri mărețe.

Cu toate acestea, când mă izbesc de probleme și dificultăți în viața de zi cu zi, prea adesea, prima mea tendință e să încerc din răputeri să ies din situația de criză. Îmi place să mă consider o persoană puternică fizic, emoțional și spiritual. Sunt tentată de asemenea să mă concentrez mai mult asupra mea, a persoanelor din familia mea care sunt afectate de criza respectivă și să petrec mai mult timp gândindu-mă la aceste lucruri, decât gândindu-mă la Dumnezeu. Când se întâmplă asta, în loc să fac pași spre a ieși din criză, mă adâncesc tot mai mult în ea și am tot mai puțină pace. Uneori, Dumnezeu îngăduie să mă izbesc de ziduri și aş vrea să le dărâm din calea mea. Îl implor pe Dumnezeu să pună capăt situației în care mă aflu. Aș vrea

ca Dumnezeu să schimbe situația conform dorințelor mele însă El nu o face. De ce? Probabil pentru că am nevoie de această experiență pentru restul vieții mele. În multe situații fac eforturi să ies din criză și îmi place să fiu activă și să mă cred puternică, și totuși, la urmă realizez că tot efortul meu este zadarnic atâta vreme cât încerc să mă bazez pe puterea mea.

Pentru mine apostolul Pavel este un exemplu extraordinar de umilință. Dumnezeu l-a folosit pe Pavel pentru înaintarea Evangheliei în ciuda slăbiciunilor. Ba mai mult, Pavel mărturisește că atunci când se simțea mai slab Dumnezeu lucra cu mai multă putere. La fel și pe noi, Dumnezeu ne poate folosi atunci când ne dăm seama de neputința noastră și o recunoaștem înaintea Lui.

Chiar dacă mesajul zilelor noastre este „Fii tare!, Fii puternic!”, Dumnezeu ne spune „Fii înțelept și recunoaște-ți neputința!” Lasă-l pe Dumnezeu să-Și arate puterea prin neputința ta și dă-I Lui toată slava și toate meritele!

Slăbiciunea cu care te confrunți ar putea fi o boală, vârsta, pierderea locului de muncă, pierderea unei persoane dragi sau orice altă situație asemănătoare. În mod firesc, nu poți avea pace în asemenea situații. Frământările, nopțile nedormite, agitația, toate acestea îți iau pacea din suflet și începi să cauți răspunsuri și soluții în toate părțile. Dacă răspunsul Domnului este acela de a te baza în întregime pe Harul Lui, atunci trebuie să-l accepți, să te smerești și să-ți recunoști neputința înaintea Lui, să-l lași să își desăvârșească puterea în slăbiciunea ta.

Lidia Stremtan

În acest număr al revistei vă recomandăm cartea IUBEȘTE-L PE DUMNEZEU DIN TOATĂ INIMA, scrisă de Rodica Filip.

Autoarea este mama a 3 băieți și slujește împreună cu soțul ei în ucenicizarea femeilor și bărbaților din Oltenia, în cadrul bisericilor locale și în penitenciare.

Cartea a fost publicată de către editura Apollo Timișoara în anul 2012. Are 12 capitole și fiecare capitol începe cu versete din Biblie care subliniază faptul că tot ce facem “din toată inima”, după voia Domnului Dumnezeului nostru îți găsește răsplătire și în viața aceasta și în cea veșnică.

Această carte este scrisă din inimă pentru inimă și ne îndrumă ca în cele mai dificile circumstanțe ale vieții să alergăm la Scriptură, locul unde găsim răspuns la toate problemele și frământările noastre, acolo unde Domnul ne spune “Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta din toată inima” (Ieremia 29:13), acolo unde împreună cu El vom ieși biruitoare, căci Cuvântul Lui este izvor de viață, izvor de pace, izvor de bucurie și mângăiere, alină dureri și suferinți, vindecă și dă putere, fiind lumină și călăuză.

Suntem îndrumate să nu căutăm soluții singure, ci să cerem sprijin și povață celui care este Lumina lumii, Apa vie, Pâinea vieții, celui care mijlocește la dreapta Tatălui în slujba de Mare Preot, darul lui

Relațiile din interiorul familiei

Cred că atunci când Dumnezeu s-a gândit la familie, aceasta trebuia să fie cel mai frumos lucru creat, să reprezinte pacea, libertatea, unitatea, bunătatea desăvârșită. Din păcate, trăim într-o lume care nu mai cunoaște adevăratele valori, o lume care nu mai prețuiește familia.

Ce bine că Dumnezeu a creat familia. Ce bine să ne avem unii pe alții... să avem bunici care să știe să iubească, uneori fără limite, părinți care să ne îndrume, să știe să ne disciplineze în dragoste, să poarte de grijă fără a căuta răsplata, soți care să iubească și să fie gata de sacrificiu, copii care să nu știe de grija zilei de maine, frați și surori gata să îți spună o vorbă bună. Cu toate că îi avem lângă noi, poate că de multe ori nu știm să îi prețuim. Cât de des nu ni se întâmplă să ne permitem mult mai mult decât ar trebui cu cei din casa noastră? Să ne permitem să ne revărsăm frustrările, problemele, grijile. Gândiți-vă cum vă comportați cu cei de la serviciu, cu unele cunoștințe, cu vecinii? Uneori mult mai frumos decât cu mama, cu copilul, cu soțul sau soția cu toate că la aceștia ținem mai mult decât la vecina de pe stradă, decât la vânzătoarea de la magazinul din colț, decât la colega de clasă sau serviciu. Nu știu

de ce dar, avem tendința să respectăm și să vorbim mult mai frumos cu cei care nu ne sunt așa apropiați, să nu fim așa de critici cu ceilalți.

Este un paradox. Să îi iubești foarte mult și cu toate acestea, modul de raportare să fie diferit decât cel așteptat. Îmi doresc să decid pentru mine să am grijă la cei pe care îi iubesc și tocmai pentru că îi iubesc, să nu îmi permit să fiu oricum, să nu îmi permit să vorbesc oricum, ci să fiu mai bună, mai iubitoare, mai caldă decât cu cei din afara familiei mele.

Trif Adriana Mariana
Biserica Baptista Libertății

Despre miracole și inerție

Toți au rămas uimiți și slăveau pe Dumnezeu; plini de frică, ziceau: „Azi am văzut lucruri nemaipomenite”. Luca 5: 26

Am predat unei clase trei ani la rând și era o povară să merg la oră. Surprinzător, nu pentru că erau indisciplinați ci pentru că erau inerți. Orice variație aș fi încercat, orice abordare se lovea de niște fețe inexpressive. Preferam orice fel de reacție dar ei rămăneau apatici, nepăsători. Mă gândeam citind versetul din Luca cum ar fi fost ca martorii miracolului să îl privească pe Domnul fără să Îl laude. Ar fi fost nefiresc, neomenesc, nu-i așa?

Versetul apare în contextul vindecării slăbănogului coborât prin acoperișul casei. Sunt enumerate aici niște trăiri emoționale intense. Oamenii erau uimiți, slăveau pe Dumnezeu – probabil cântau, se mirau, se rugau cu voce tare. Erau copleșiți de miracolul la care au fost martori. Și nici nu e de mirare. Dacă după ce suferi de o banală gripă, după o săptămână te simți tot amețit când te ridici și ești departe de a fi plin de vlagă, cei care îl ascultau pe Domnul au văzut coborât spre el un om slab, atrofiat, stafidit care de multă vreme zăcea așa. N-a fost nevoie decât de o vorbă a Domnului și ologul dintr-o dată deborda de energie și a plecat spre casă probabil țopăind de bucurie.

E puțin probabil să asistăm la o astfel de minune, să ne mai mire ceva încât să arătăm un entuziasm similar. De fapt, noi considerăm că sub ochii noștri nu se mai petrec miracole. Dacă totuși are loc ceva ieșit din comun avem explicații de natură logică,

psihologică, rațională prin care ne apărăm de orice ne-ar putea mira și încanta peste măsură.

Și totuși... în biserica noastră se fac minuni! Când vedem un om care se hotărăște să Îl urmeze pe Domnul suntem martori la un miracol: un suflet ologit se însănătoșește brusc și e plin de laudă la adresa Vindecătorului. E trist când nimic nu ne mai miră, când nu ne dezlegăm limba să-L laudăm pe Domnul care prin Duhul Sfânt încă face minuni... la fel de extraordinare. Oare nu e spectaculos faptul că un copil al Lui poate răbda încercarea fără să dispere, fără ajutorul psihiatrului? Nu e o minune că după moartea cuiva drag, un copil al Domnului își simte rana legată și oblojită? Nu e miraculos să fii trist și să primești chiar atunci un mesaj de încurajare? Să fii strâns cu ușa financiar și tocmai atunci să primești un ajutor de nicăieri sau să ai posibilitatea să ieși din impas lucrând în plus? Să trimită Domnul exact omul potrivit la locul potrivit care să îți întindă o mână de ajutor deși n-ar avea nicio obligație?

Ar trebui să nu luăm ca un lucru de apucat providența și purtarea Lui de grijă. Dacă suntem martori la minunile Lui zilnice, ar fi normal și firesc să ieșim din inerție, să-L laudăm și să spunem azi am văzut lucruri nemaipomenite.

Stoica Briena
Biserica Baptista Libertății

Scrisoare către Templul Duhului Sfânt

“Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu?...” (1 Corinteni 6:19)

Nu știți voi, dragi femei, că trupul vostru este un dar minunat de la Dumnezeu? Lumea în care trăim este o căutare continuă după fumusețea șablon. Vrem să fim mai atrăgătoare, mai frumoase. În fiecare revistă, ziar sau reclamă, există păreri ”avizate” care ne spun cum să ne îmbrăcam, cum să mâncăm, cum să ne tratăm corpul.

Însă înainte să începem să iubim ce ne spun alții că e demn de iubit, ar trebui să ne îndrăgostim de ceea ce ne spune Dumnezeu că e Templul Duhului Sfânt. Femeia de astăzi prezintă o imagine deformată a frumuseții. În vârtoarea zilelor în care ne ducem existența, uităm ceea ce este cu adevărat important. ”Ce frumoasă ești, iubito, ce frumoasă ești! Ochii tăi

sunt ochi de porumbiță, sub marama ta. Părul tău este ca o turmă de capre poposită pe coama muntelui Galaad...”

” Ești frumoasă de tot, iubito, și n-ai niciun cusur.”

Cântarea Cântărilor 4: 1,7

Pentru a încuraja femeile de pretutindeni să se accepte și să iubească darurile cu care Dumnezeu le-a binecuvântat, revista „She Loves” (Ea iubește), a organizat în luna iulie 2012 un proiect, în care femeile au fost invitate să scrie o scrisoare adresată trupurilor lor. Acest proiect a reușit să aducă Cuvântul lui Dumnezeu aproape de inimile lor arătându-le cât de mult valorează și cât binecuvântate sunt. Mai jos este una din multele scrisori care au fost prezentate. Să lăsăm cuvintele ei să ne încurajeze și să ne amintească cât de frumos am fost create și că Domnul nostru nu greșeste niciodată.

„ Dragă prietene,

Trebuie să-mi cer iertare...

Dacă am fi fost două persoane reale, ai fi părăsit această relație cu mult timp în urmă. Și sincer, te-aș fi înțeles. Nu-ți spun mulțumesc niciodată, nu-ți spun că te iubesc, iar fiecare dar pe care ți l-am dat, a fost doar pentru a mă simți eu mai bine. Dar nu mi-a păsat niciodată de tine, pentru că am fost foarte egoistă.

Dacă mi-ai fi fost soț, cu adevărat ți-ai fi pierdut încrederea în mine. Nu-mi pot aminti ultima dată când te-am apreciat pentru valoarea ta reală. În zilele mele rele- și nu au fost puține- te-am agresat de multe ori. Îți spuneam adesea cât de dezamăgită sunt de tine. Obişnuiam să fac o lista a lucrurilor care nu-mi plăceau la tine. M-am asigurat că te țin bine ascuns de anumiți oameni, pentru că mă simțeam jenată să fiu văzută cu tine. TE-AM JUDECAT! Am stat în fața oglinzii și m-am asigurat că știi exact de ce te uram atât de mult.

În zilele mele bune, în zilele noastre bune, obişnuiam să-ți spun că mi-aș fi dorit mai mult decât atât, dar că trebuia să mă mulțumesc cu tine.

Acum că mă gândesc, nu m-am comportat cu nimeni atât de urât ca și cu tine. Acum că mă gândesc, un simplu iartă-mă nu ajută la nimic. Însă voi spune în sfârșit tot ce trebuia să spun acum mult timp:

Îmi pare rău...

Îmi pare rău că te-am tratat ca pe o povară și nu ca pe o BINECUVÂNTARE.

Îmi pare rău că am scos în evidență fiecare defect, în loc să te privesc în toată perfecțiunea ta.

Îmi pare rău că te-am comparat cu toate celelalte femei pe care le întâlneam, în loc să te fac să te simți cu adevărat iubit.

Îmi pare rău că niciodată nu te-am considerat destul de bun.

Îmi pare rău că nu ți-am luat apărarea în fața celorlalți, și că am vorbit urât despre tine în fața celor mai bune prietene.

Îmi pare rău că te-am redus la tăcere și că am ignorat tot ce aveai bun să-mi oferi.

Îmi pare rău că te-am considerat un dușman în loc să te consider un aliat.

Dar ce regret cel mai mult, este că mi-a luat 26 de ani să-mi dau seama că suntem făcuți să fim împreună o viață. 26 de ani să-mi dau seama că trebuie să spun Iartă-mă.

Poarte că ar trebui să-mi cer iertare fiecărei particule din tine. Ești atât de delicat! Știi asta? Eu știu, și regret că ai fost atât de rănit.

Ai făcut mereu tot ce te-am rugat, dragă trupule, Templu al Duhului Sfânt, îți mulțumesc că m-ai ales tocmai pe mine să te îngrijesc, să te iubesc, să te apreciez. Îți promit că de astăzi am să mă schimb, pentru că niciodată nu ai fost tu de vină, ci eu.

Doamne îți mulțumesc că Duhul Sfânt locuiește în mine și că m-ai binecuvântat nespus.”

Sursă:

<http://www.crosswalk.com>

Lauren Nicole, „Scrisoare de dragoste către trupul meu”

Luciana Sand

Mărturie

Mulțumesc lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt pentru oportunitatea de a mărturisi ce minunat Dumnezeu avem!!

El ne poartă de grijă așa de minunat chiar dacă de multe ori bazându-ne pe abilitățile noastre avem tendința de a deveni independenți ignorând astfel implicarea și supremația lui Dumnezeu ca Stăpân, Tată în viața noastră cotidiană.

M-am născut într-o familie de creștini ortodocși, familie care s-a păstrat unită în ciuda “furtunilor,” pentru că Dumnezeu este în barca familiei! Slava Lui! Am cercetat și am constatat privind modul în care Dumnezeu compensează încercările dintr-o familie cu binecuvântări cerești și pământești datorită răbdării îndelungi, ascultării care trebuie să i se acorde lui Dumnezeu atunci când se realizează unitate într-o căsătorie prin credința în Domnul Isus Hristos.

Îmi aduc aminte cu bucurie de vremurile din copilărie când mama sau bunica ne vorbea despre Dumnezeu în măsura în care le dădea Duhul Sfânt! Mă bucuram îndeosebi când se apropia sărbătoarea Paștelui și mă duceam la serile de rugăciune din Săptămâna Patimilor Mântuitorului Isus Hristos. Aveam în jur de 7-9 ani. Atunci se cânta prohodul și eu simțeam în adâncul ființei mele că am datoria să cânt vestind astfel moartea și învierea Domnului Isus Hristos cel răstignit. Simțeam că se petrece ceva deosebit în adâncul ființei mele în acele momente, în special. La vârsta de 10 ani, am avut primul accident vascular cerebral când am fost transferată de la spitalul din Onești către cel din Iași. Au fost zile și nopți interminabile de durere și chin pe care eu le-am comparat cu iadul în miniatură. Rudele mele m-au vizitat și îi văd și acum ca într-un tablou pe toți aliniați înaintea patului meu ca un “preludiu” al unui priveghi pentru înmormântarea cuiva drag. Dumnezeu însă este un Dumnezeu milos! Mărire Lui!

Din investigațiile efectuate la Iași, a reieșit că aveam o afecțiune numită malformație congenitală gigantă arterio-venoasă pe partea dreaptă care necesita intervenție chirurgicală. Riscul era foarte mare și avertiza paralizie pe partea stângă dacă se intervenea chirurgical pentru extirparea malformației. Dumnezeu a îngăduit ca medicul care se angajase a mă opera să aibă un accident nefericit, și, prin intervenția unui asistent de acolo, ne-am îndreptat spre București, pentru ameliorarea stării mele de sănătate.

Pentru ca să prezint pe Dumnezeu ca și maestru desăvârșit și Tată, voi rezuma pe scurt viața mea de la vârsta de 10 ani de când mi s-a depistat boala până în prezent, la 32 de ani. De la 10-20 de ani am fost operată de 6 ori pe creier și am avut 4 accidente vasculare cerebrale. După cea de a 6-a intervenție chirurgicală, malformația gigantă a fost eradicată complet, dar cu sechele, hemipareză stângă. Dumnezeu a fost mâna doctorului care m-a operat și El, Dumnezeu, nu greșește niciodată! Au fost ani de suferință fizică, dar, mai mult, am simțit ca prin această încercare, Dumnezeu a îngăduit să fie biciuită îngâmfarea mea, mândria mea, stima mea de sine, încrederea pe care mi-o puneam în ceea ce aş putea obține în urma efortului depus de mine. Dumnezeu însă a fost bun cu mine. L-am cunoscut ca un Tată care mi-a purtat de grijă în mod special financiar, profesional, m-a întărit, m-a mângâiat și m-a ajutat să-mi găsesc cărarea pe care trebuie să merg că să împlinesc voia lui Dumnezeu. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru că mi-a scos în cale oameni deosebiți, chiar din lumea aceasta prin care am văzut mâna întinsă a lui Dumnezeu! Este minunat cum Dumnezeu pentru a-și împlini voia cu privire la o persoană sau orice altceva se folosește de oameni care, poate, nu s-ar încadra în tiparele noastre inspirate din Scripturi!

Dumnezeu se uită la inima omului și se folosește de ce este bun în ea pentru ca această faptă bună să aducă zidire, ridicare, îmbărbătare, ajutor, lumină. În acești ani de încercare am putut să văd clar puterea lui Dumnezeu în viața mea, intervenția Sa pe mai multe planuri. El este Atotputernic!!! A fost ca și cum mi s-ar fi desprins o mahramă de pe ochii rațiunii mele ca să pot afirma fără dubii EL ESTE AICI! El este Dumnezeul care mi-a ieșit în cale prin Domnul Isus Hristos cel înviat, jertfa fără cusur care iartă păcatele lumii. În bunătatea Sa a decis să ia parte și la jugul meu! Ce minunat este El!!! Prin Domnul Isus Hristos am primit iertarea de păcate, viață veșnică, Har din Harul Său, o direcție nouă, un alt țel, o viață nouă și adevărată împlinire. Golul din inimă a fost umplut cu Dumnezeu și simt cum o face zilnic! Simt că nimic nu m-ar face mai fericită și mai împlinită decât să-I slujesc Domnu-

lui urmându-L pe Domnul Isus, Mirele nostru după planul Tatălui ceresc.

Privind în retrospectivă, am realizat că Dumnezeu acordă o semnificație spirituală cifrelor. Spre exemplu, în cazul meu, la vârsta de 10 (cifra desăvârșirii în cunoștință) ani a început zdrobirea mea fizică și a eului meu prin bolile prin care am trecut. Zămbind, îmi aduc aminte de concepția mea puerilă din adolescență când creștinii ortodocși credeau și ceva launtric îmi spunea că în anul 2000 va fi sfârșitul lumii. Sfârșitul lumii nu a fost, dar a coincis cu vârsta de 20 de ani când, pentru mine, a însemnat sfârșitul față de păcatul care m-ar fi putut întina mai adânc într-un fel sau altul prin interacțiunea mea cu lumea de care eram înconjurată. A fost o experiență asemănătoare lui Iona din Vechiul Testament izolat în burta peștelui, timp de meditație necesar și de disciplină spirituală pentru edificarea omului care și-a pierdut direcția corectă. La 30 de ani Dumnezeu mi-a vorbit personal prin Duhul Sfânt dezvăluindu-mi în linii mici despre lucrarea care dorește să o facă în Israel folosindu-mă și pe mine în slujba Sa. Tot sub călăuzirea Duhului Sfânt am urmat Centrul Român de Studii Transculturale din Constanța Agigea care pregătește lucrători pentru țările neevangelizate. În prezent prin Harul Domnului lucrez într-o fabrică de medicamente ca inginer chimist, în ciuda crizei economice existente sau a limitărilor mele. Pe perioada de concediu mă îndrept către școala de misiune.

Îi multumesc lui Dumnezeu pentru că mi-a arătat direcția în care trebuie să merg și că mă vrea ca slujitoare a Sa. Dincolo de binecuvântările pământești pe care Dumnezeu le-a revărsat și care nu s-au sfârșit pentru mine, consider că astăzi cel mai râvnit job este să slujești în via Domnului după planul Său. Am cercetat și am constatat că odată ce prin harul lui Dumnezeu aflu prin Duhul Sfânt care e voia lui Dumnezeu cu privire la mine, toate obstacolele sunt înlăturate, templele create de rațiunea umană sunt prăbușite, frustrările dispar și mie mi se pregătește o cărare netedă, râvnită de mine, pentru că aceasta este voia Lui și din acest motiv mă susține! Simt puterea Celui Atotputernic care operează în mine vindecare launtrică și trupească. Este minunat cum Dumnezeu înfăptuiește în taină lucrări nepătrunse de rațiunea umană! Ceea ce mă însuflețește este că prin Domnul Isus Hristos într-o zi voi fi gata să-L urmez pe El după chemarea care mi-a fost făcută în vederea slujirii. Domnul Dumnezeu cel viu să vă vă întărească și să vă îmbărbăteze inimile!

Oana Oprea
Biserica Bethel, Târgu Mureș

Ce valoare dăm timpului ?

Timpul lui Dumnezeu e infinit. Al nostru se măsoară în milenii, decenii, ani, luni, minute, secunde. Creatorul ne-a dat un mănunchi de ani fiecareia dintre noi și în înțelepciunea Lui a lăsat la latitudinea noastră să alegem ce valoare dăm fiecărui ceas, fiecărui minut.

Vedem așa de multe scene petrecute sub ochii noștri care ne atenționează că timpul nostru este limitat. Și, totuși rămânem pasivi fără a corecta ceva, fără a da valoare timpului nostru.

O vorbă înțeleaptă spune că “este mai important cum ne petrecem timpul decât modul în care ne cheltuim banii”. Greșeliile financiare pot fi corectate, timpul însă trece pentru totdeauna și valoarea ce i-am dat-o nu o mai putem îmbunătăți cu nimic. Adesea, nu realizăm cât timp se pierde pe lucruri mărunte. Ne încărcăm memoria și auzim tot mai slab vocea Duhului în inima noastră.

Prețuim lucrurile materiale pe care le avem, și este bine că facem aceasta, dar timpul îl risipim din ce în ce mai mult. La fel cum evaluăm realizările, cheltuielile și pierderile materiale, ar trebui să medităm și la modul în care ne valorificăm timpul pe care ni l-a dat Dumnezeu.

Noi, femeile, spunem că suntem foarte ocupate și pe undeva avem dreptate. Totuși, judecând drept, găsim și timp risipit. Dacă suntem la serviciu, printre multele subiectele abordate împreună cu colegile noastre, strecurăm în inimile lor măcar un bob din Cuvântul lui Dumnezeu în fiecare zi?

În biserică, în măsura inteligenței pe care ne-a dat-o

Dumnezeu, înmagazinăm noi în inimile noastre Cuvântul? Sau ni se pare greu și preferăm să nu fim atente?

În familie, acordăm toată importanța fiecărui minut pe care îl avem la dispoziție? Până și timpul folosit pentru a adormi copilul sau nepoțelul pot fi valorificate. Deși au trecut mulți ani de la copilăria mea, nu am uitat cântările care ne adormeau seara, nici psalmii și rugăciunile rostite cu voce tare care ne trezeau dimineața.

Haideți să luăm exemplele bune de la mamele și bunicele noastre și să le punem în practică. Nefiind tehnologia atât de avansată, ele erau cu mult mai ocupate decât suntem noi. Și, totuși aveau timp să cânte, să recite psalmi și să se roage.

Dragi surori, viața noastră pe pământ este atât de scurtă. Haideți să dăm valoare fiecărui minut, să clădim lucruri frumoase și să lăsăm un exemplu demn de urmat generațiilor viitoare!

Virginia Rusu
Biserica Golgota
Cornești

Zâmbet pentru Turcia

Foarte curând după ce L-am cunoscut pe Domnul Isus, m-a condus într-o relație cu Sine în cadrul căreia am înțeles foarte clar că am fost chemată la slujire. Nu știam ce va trebui să fac pentru El, dar am decis că tot ce va urma voi face din pură dragoste pentru El, dedicându-mi viața Evangheliei Lui Hristos.

Atunci când am fost însărcinată, m-am simțit foarte onorată că Dumnezeu a ales să lucreze cu mine la crearea unei noi făpturi, adică fiica noastră. În același timp mă simțeam responsabilă pentru acea creatură nouă. Dumnezeu ne dădea ceva foarte prețios pentru El, și responsabilitatea noastră primordială ca și părinți, urma să fie aceea de a o conduce la Hristos.

Atunci am înțeles că voia Lui Dumnezeu pentru mine este aceea de a deveni mamă spirituală, transmițând viață altor femei prin Duhul Sfânt în numele Domnului nostru Isus Hristos. Primii ani de slujire au urmat să fie în Babadag, în Dobrogea printre ȣiganii turci, unde Dumnezeu mă pregatea pentru următorul uriaș, Turcia.

Primele zile au fost fascinante, dar după ce „raja mării mediterane” s-a rupt, mi-am dat seama că mă așteapta un timp greu cum nu am mai experimentat în slujirea mea. Mi-a fost mult mai ușor să răspund Domnului: „Da!”, atunci când m-a chemat în Turcia, decât punerea în aplicare a acestei chemări.

M-am trezit dintr-odată singură și străină fără nici un sentiment de apartenență, dându-mi seama că tot ce îmi rămasese era Dumnezeu, simțindu-mă dintr-o

dată ca și cum aș fi închisă într-o celulă singuratică, redusă la tăcere. Singurul cu care mai puteam sta de vorbă era sufletul meu care se lupta în fiecare zi cu sentimentele mele, hotărât să se supună voii lui Dumnezeu și să rămână credincios lui Isus până la capăt. Simțeam cum mă topesc precum un om de zăpadă și toate acestea pentru ca persoana Domnului Isus să poată triumfa prin viața mea.

Dumnezeu mă storcea ca pe un bob de strugure, dar și El a fost zdrobit pentru păcatele mele și pentru păcatele acestei lumi. Și până la urmă am venit aici nu pentru a trăi pentru scopurile mele ci pentru a da curs împlinirii scopurilor Sale în viața mea.

Aveam credința că va veni vremea când aici va fi o gloată care îl va glorifica și-L va preamări pe Dumnezeu și pe Fiul Său prin puterea Duhului Sfânt, chiar dacă va trebui să fiu pâine frântă și vin turnat pentru ei.

Au trecut mai bine de cinci ani în care am studiat limba și cultura, căutând să înțeleg și să iubesc acest popor și îl slăvesc pe El pentru Centrul Creștin al cărui membrii fondatori suntem eu și soțul meu, împreună cu încă două cupluri care slujesc alături de noi în Turcia.

Sufletul meu se bucură în Domnul și îl laud pentru fiecare femeie care s-a renăscut în Isus Hristos datorită harului Său, dar și datorită darului deliberat al dragostei unor femei care au auzit chemarea Lui.

Perla Hădărean

FIERUL SE CĂLEȘTE ÎN FOC

Nu există om pe acest pământ care să nu fi trecut prin necazuri, mari sau mici. Indiferent de poziția socială, de locul în familie, de realizarea profesională, necazurile nu au ocolit pe nimeni, pe absolut nimeni! De câte ori îmi aminteam de acest fapt, mă gândeam că necazul, încercarea, este o pedeapsă pentru oameni. Pentru unii mai des, pentru alții mai rar și pentru mine și mai rar.

Cu toate acestea încercarea a făcut parte din viața mea, în sezoane mai lungi, mai scurte... De curând însă, se pare că s-a instalat la noi în casă atât de bine încât credeam că vrea să se mute la noi. M-a debusolat, m-a zăpăcit și așteptam zi de zi să treacă, rugându-l pe Domnul să ne ajute să scăpăm de ea. Deși știam foarte bine că Domnul este bun și niciodată nu întârzie, de data aceasta a fost altfel.

Într-un moment mai tensionant al încercării, Domnul mi-a trimis un gând: „Ce înseamnă încercar-

ea, ce rost are încercarea?”. Domnul „mi-a dat o temă” foarte grea, pentru că din acel moment aceste cuvinte au început să umble prin mintea mea fără încetare. M-am întrebat, mi-am răspuns, am întors situația mea pe toate părțile și treptat, am înțeles.

Încercarea este ingredientul care nu lipsește vieții noastre. Este ingredientul care ne crește, ne formează, ne curăță, ne șlefuește. Este ca focul într-un atelier. Ce s-ar face fierarul cu un morman de metal lângă el, dar fără pic de foc? Cum ar modela fiarele? Cum le-ar da formă? Cum le-ar face rezistente? Cum?

Domnul mi-a arătat că El permite încercări în viața noastră pentru că ne iubește. Noi, ca oameni ce suntem, ne uităm uneori cu reproș la cel ce este căzut, sau încercat și nu o dată spunem în mintea noastră: „Așa îi trebuie!”. Uităm că ieri am fost noi în aceeași ipostază sau poate una mai rea, ori dacă nu am fost ieri, poate vom fi mâine...

Încercarea vine în ajutor în viața noastră. Nu-i așa că sună ciudat? Cum mă poate „ajuta” încercarea? Încercarea este o mână uriașă, care mă oprește dintr-o goană nebună spre iad. Încercarea este bariera care îmi spune: „Stai! Până aici! Vezi ce ai greșit, repară și apoi mergi mai departe!”

La urma urmei, încercarea este o binecuvântare, o amintire a faptului că nu suntem singuri în această lume, că Domnul ne poartă de grijă, că Domnul vrea ca noi să creștem, să învățăm și să ne apropiem în fiecare zi de forma pe care El a gândit-o pentru noi din vremuri în care noi nu eram. Caracterul nostru poate fi modelat doar pe această cale, de aceea Domnul nu ne scutește niciodată de aceste etape propice pentru viața noastră pe acest pământ.

Să-I mulțumim Domnului pentru încercări! Să-I mulțumim Domnului că ne poartă de grijă, dar nu numai atât. Să ne rugăm Domnului ca El să lase lumină în mințile noastre pentru a putea vedea scopul încercării. Acest pas este vital pentru noi, deoarece, dacă nu înțelegem motivul pentru care suntem în încercare, aceasta nu-și împlinește scopul și ne trezim că mergem pe loc. În această situație, încercarea se repetă ca un examen netrecut.

Când vom înțelege scopul încercării, nu-L vom mai ruga pe Domnul să ne scape, cum am fi făcut până atunci.

L-am rugat pe Domnul să-mi deschidă ochii larg, să pot vedea realitatea Lui despre mine, despre familia mea și L-am rugat să nu mă lase singură în încercare, să vină cu mine.

Domnul a fost bun ca întotdeauna. Nu m-a lăsat singură, a fost cu mine pas cu pas și, pentru că El este într-adevăr unic și irepetabil în bunătatea Lui, a pus lângă mine oameni care să mă sprijine în „examenul” meu de viață.

Acum nu mă mai tem. Sunt ca un copil în mâna Lui și știu că viața mea este pe deplin ancorată în mâna Lui. Nu mă mai tem de încercări, ba chiar am ajuns să le văd ca pe niște provocări în viața mea, provocări din care Domnul mă scoate mereu mai curată, mai doritoare să-L cunosc pe El. Poate părea fanatism, dar eu vă spun un singur lucru: când ai avut necazuri în viață, nu-ți mai pasă ce cred alții despre tine și nici nu ți-e rușine cu Dumnezeu!

Și ca să vedeți că încercarea este medicamentul pentru „perfecționare”, am să vă dau câteva versete din Scriptură care certifică acest fapt:

Exod 20:20 – „Nu vă înspăimântați; căci Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare, și ca să aveți frica Lui înaintea ochilor voștri, pentru ca să nu păcătuți.”

Romani 5:3,4 – „Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea.”

Iacov 1:2,3 – „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare.”

Domnul să vă ajute să treceți prin toate încercările ce stau înaintea voastră și să ieșiți biruitori!

Lumina ta va răsări în întuneric, iar noaptea ta va fi ca amiaza...

Dacă vei înlătura din mijlocul tău asuprirea, învinuirea și vorbirea răutăcioasă, dacă te vei lipsi pe tine în folosul celui flămând și dacă vei satura nevoile celui sărman, atunci lumina ta va răsări în întuneric, iar noaptea ta va fi ca amiaza. Domnul te va călăuzi tot timpul, îți va împlini nevoile chiar în locuri uscate de soare și-ți va întări oasele. (Isaia 58:9b-11a)

Călăuzirea Sa permanentă, împlinirea nevoilor chiar și în locurile uscate de soare, îndurările Sale care nu se sfârșesc, mila Lui care nu e la capăt denotă acea grijă clădită pe o infinită dragoste părintească. E ceea ce primim mereu și mereu de Sus... Însă la toate acestea avem și noi partea noastră. La o primă vedere asupra textului ce ne stă în față, acei „dacă” par a fi „obstacolele” care stau în calea fericirii noastre...nu-i așa? Întrebarea mea însă e cum am putea să „rezolvăm” acești „dacă”? Cum am putea să ne facem partea, aducând astfel slavă Tatălui nostru ceresc?

Tom Elliff spunea „Postul este în principal un mijloc de pregătire a inimii când ne plecăm înaintea Lui. Atunci când este practicat corect, postul produce o sensibilitate sporită față de Dumnezeu, un timp suplimentar de părtășie cu El și o disponibilitate mai mare de a coopera cu El”.

Avem nevoie de o sensibilitate sporită față de Dumnezeu tocmai pentru a fi conștienți că El ne-a și dat „rezolvarea” acestor „dacă” - considerați a fi indispensabili întregului proces de înnoire a minții și atitudinii noastre.

Întrebarea noastră își va găsi răspunsul în cele două elemente primordiale ale vieții de creștin și anume postul și rugăciunea. De ce post? De ce rugăciune?

„Scopul postului este să ne dăruim în întregime lui Dumnezeu, pentru ca El să aibă libertate deplină în noi.”(Charles Stanley).

Termenul folosit în Vechiul Testament pentru post înseamnă a-ți acoperi gura. Termenul folosit în Noul Testament înseamnă a nu mânca, a te abține de la mâncare. Postul este o abținere cu un scop spiritual. Înseamnă abținerea nu doar de la mâncare ci și de la orice ar împiedica părtășia noastră cu Dumnezeu. Postind renunțăm la noi înșine și astfel acordăm o mai mare importanță realităților spirituale și mai puțină celor fizice.

Ioan Gură de Aur, episcopul Constantinopolului în secolul al IV-lea a descris postul astfel:

„O imitare a îngerilor, o disprețuire a lucrurilor prezente, o școală a rugăciunii, o hrană a sufletului, o înfrângere a gurii, o scădere a concupiscentei: el domolește furia, astâmpără mânia, liniștește furtunile firii. Prin post omul dobândește un comportament calm, libertatea să-și folosească limba și o bună înțelegere a minții lui.”

Moise, Ana, Samuel, Neemia, Estera, Ezra, David, Ilie, Daniel sunt nume de o însemnătate deosebită ale Vechiului Testament care au ales să postească înaintea lui Dumnezeu.

Când postești și te rogi Dumnezeu îți limpezește înțelegerea. Călăuzirea Lui devine clară și poți să urmezi voia Sa în deplină siguranță și binecuvântare. Jentezen Franklin este unul din pastorii care a făcut din post un mod de viață împreună cu biserica pe care o păstorește. În cartea sa, intitulată Fasting, el vorbește despre binecuvântările și minunile pe care Dumnezeu le oferă copiilor Săi în urma disciplinei pe care o impune postul însoțit de rugăciune. Fiecare început de an îi găsește atât pe el cât și pe biserică sa postind(primele 21 de zile ale noului an). Prin post prioritățile mele se aliniază priorităților lui Dumnezeu, spunea Franklin.

„Postește, caută fața Lui și ai credință că El te va îndruma” – J. Franklin

Rugați-vă neîncetat!(1Tesaloniceni 5:17). Postul te ajută să ai o viață de rugăciune mai eficientă și rezolvă atât problema ispitelor cât și a păcatului în anumite domenii din viața noastră. John Piper spunea că menirea postului este să înfometeze păcatul, nu pe noi. Disciplinându-ne în acest sens îi arătăm lui Dumnezeu că suntem mai preocupați de corectarea relației noastre cu El decât de împlinirea poftelor noastre trupești.

Astfel au primit revelație, viziune și claritate în situații limită. Isus a fost cel care a postit(vezi Luca 4: 1-12), la fel și membrii Bisericii nou-testamentare, apoi reformatori ca Martin Luther King, Jean Calvin sau John Knox au practicat postul ca un mod de viață.

Bobby Moore consideră că viața devoțională a fiecăruia dintre noi este susținută de post. El s-a condus după următoarele principii care au făcut din post o parte vitală a vieții sale de devoțiune personală:

1. Dumnezeu inițiază postul.
2. Postul trebuie să fie combinat cu citirea Scripturii, cu meditația și personalizarea Scripturii.
3. Postul trebuie combinat cu rugăciunea.
4. Postul trebuie să se concentreze asupra unui scop spiritual.
5. Postește în ascuns și Dumnezeu te va răsplăti în mod public.
6. Nu posti pentru a atinge scopuri egoiste.
7. Nu posti pentru a-i impresiona pe alții cu spiritualitatea ta.
8. Nu posti în încercarea de a forța mâna lui Dumnezeu.
9. Nu folosi postul ca înlocuitor pentru pocăință și viață evlavioasă.

Isaia 58 scoate în evidență într-un mod surprinzător binefacerile pe care le poate avea o viață devoțională personală asociată cu disciplina pe care o dă postul. Făcându-ne partea și Dumnezeu își face partea fiindu-ne un sprijin constant în toată această „călătorie”:

- Dumnezeu te va elibera de asuprire(Isaia 58:6)
- Dumnezeu te va călăuzi să dăruiești și să-i slujești pe cei săraci și flămânzi(Isaia 58:7,10)
- Dumnezeu te va călăuzi într-o trăire dreaptă(Isaia 58:9)
- Dumnezeu îți va împlini nevoile și te va ocroti în viață(Isaia 58:8)
- Dumnezeu îți va răspunde la rugăciune(Isaia 58:9)
- Dumnezeu îți va vindeca Duhul care acuză(Isaia 58:9)
- Dumnezeu te va păzi de vorbirea nevrednică și neadevărată(Isaia 58:9)
- Dumnezeu te va călăuzi neîncetat(Isaia 58:11)
- Dumnezeu îți va împlini nevoile(Isaia 58:11)

Bibliografie:

Bobby Moore – „Viața devoțională personală, o experiență care îți poate schimba viața”

Jentzen Franklin – Fasting

Biblia NTR (Noua Traducere a Bibliei)

Mărginean Camelia
Biserica Filadelfia
Târgu Mureș

PUȚIN DESPRE SĂNĂTATE

COLESTEROLUL: prieten sau dusman ?

Colesterolul face parte din grupa grăsimilor, fiind cunoscut încă din sec. al XVIII-lea ca principalul component al pietrelor din vezicula biliară. Întotdeauna cuvântul „colesterol” este asociat în mintea noastră cu un dușman periculos, care provoacă hipertensiune arterială, boli de inimă sau cauzează chiar și moartea. În realitate, colesterolul, este o substanță extrem de importantă și necesară, deoarece organismul nostru își sintetizează din colesterol membrane celulare, anumiți hormoni din glandele suprarenale și din ovar, lichidul biliar necesar în digestia grăsimilor, un precursor al vitaminei D3 care se va transforma în vitamina D3 sub acțiunea razelor ultraviolete. De asemenea, colesterolul ocupă un rol foarte important în buna funcționare a sistemului nervos central deoarece participă la formarea tecilor care „îmbracă” fibrele nervoase cerebrale și periferice; în lipsa acestor teci, funcționalitatea sistemului nervos central ar avea serios de suferit.

În principal, ficatul este cel care asigură producția zilnică de colesterol, practic însa, orice celulă și organ a corpului nostru este capabil să-l producă. Și în cazul unei diete vegan (vegetarian pur), corpul tot își va satisface necesarul de colesterol prin producția sa internă ; deci nu va apărea niciodată vreă problemă în sensul vreunui deficit de colesterol .

De regulă , pana la 70% din valoarea colesterolului

sangvin la o persoana omnivoră este produs hepatic (sau endogen), iar 30% sau mai mult, este adus prin alimentație (exogen). La un aport alimentar de peste 250-300 mg/zi, nivelul sangvin al colesterolului se va ridica periculos, poate duce la înfundarea tuturor vaselor din corp și practic, orice zonă a corpului va avea de suferit de pe urma deficitului de irigație apărut prin reducerea diametrului intern al vaselor de sânge care irigă toate organele și sistemele organismului nostru. Consecințele pe termen lung ale unui nivel crescut, constant și continuu al colesterolemiei sunt următoarele:

- Colesterolul se va depune pe vase, înfundându-le => ateroscleroza ;
- Apare hipertensiunea arterială;
- Se reduce irigarea cu sânge a creierului (apare uitarea, scăderea capacității de concentrare psihică, amețeli etc.) sau insuficiența circulatorie cerebrală, accidentul vascular cerebral;
- Scade alimentarea cu sânge a inimii (cardiopatie ischemică, insuficiență cardiacă, infarct miocardic acut, aritmii etc.) ;
- În timp există riscul insulino-rezistenței, cu diabet zaharat tip II potențial;
- Excesul de colesterol se poate depune și în vezica biliară cu formarea de calculi (pietre la fiere);
- Se formează depozite patologice de colesterol sub piele, cum este cazul lipoamelor / xantoame.

Este bine de REȚINUT faptul ca toate alimentele de origine animală conțin colesterol, însă NICI UN ALIMENT DE ORIGINE VEGETALĂ NU CONȚINE COLESTEROL

Cât trebuie să fie în mod NORMAL nivelul colesterolului din sânge (colesterolemia) ?

Valoarea normală a colesterolemiei este cuprinsă între 155-175 mg% (norma europeană actuală - 2008); Sub 150-160 mg% colesterolul nu aderă la vase, ci din contră, se „spală” de pe vase; peste 190-200 mg% colesterolul tinde să se depună pe vase înfundându-le, depunere care va fi cu atât mai accentuată, cu cât colesterolemia este mai înaltă.

Circuitul colesterolului în organismul uman
Colesterolul alimentar se absoarbe din intestinul subțire în sânge și ajunge pe calea circulației venoase portale la ficat. În cazul unui exces de colesterol alimentar, ficatul tinde să „scape” de colesterol, urmărind una din următoarele 3 căi :

1. îl va descărca pe vasele sangiune determinând ateroscleroză
 2. îl va „vărsa” prin secreția biliară în intestin (în exces existând riscul litiazei biliare), de unde însă se va reabsorbi rapid înapoi
 3. Va fi depus sub formă de lipoame sub piele
- Prin cea de-a II-a cale, ficatul practic nu prea reușește să se adăpostească din fața excesului de colesterol. La acest nivel pot interveni fibrele vegetale, ce barează prin rețeaua pe care o produc (după ce s-au umflat cu apă) absorbția colesterolului din intestin, acesta eliminându-se la exterior odată cu bolul fecal.

Un proverb medical spune ca „vârsta noastră este vârsta vaselor noastre de sânge !” (Syndeham 1652). În spatele acestuia este mult adevăr: Dacă vom avea mai mulți ani vase curate, vom avea un flux sanguin optim, care ne va hrăni optim fiecare părticică a corpului nostru, iar aceste veritabile tuburi se vor menține elastice. Reciproc, dacă vom avea vase înfundate datorită aterosclerozei, fluxul sangvin va scădea, irigarea tuturor organelor și sistemelor va fi afectată, diminuată sau abolită, cu consecințe dintre cele mai grave, mergând până la deces.

Ateroscleroza (ATS), poate fi un proces reversibil . Ani la rândul s-a considerat că boala aterosclerotică este strict apanajul vârstelor adulte, de peste 30-40 de ani . S-a constatat însă că ATS, în cazul unui stil de viață greșit și al unor obiceiuri alimentare nesănătoase, apare de la vârsta de 2 ani .

Vestea bună este că , Ateroscleroza, chiar avansată, regresează între 6-24 luni, exclusiv prin schimbarea modului de viață : O dietă edenică (formată din legume, fructe, cereale, leguminoase și semințe) +

exerciții fizice (macar o oră în fiecare zi) + normopondere + peste 2,5 litri de lichide pe zi + cumpătare + reducerea stresului + odihnă de 8-10 ore pe zi - FAC MINUNI DE VINDECARE, mai ales în bolile cardiovasculare, dar și-n diabetul tip II, ulcer, depresii etc.

Principalii factori de protecție cardiovasculară (anti-aterogeni): Exercițiul fizic ,Niacina (vitamina B3) o găsim în drojdii (deci și în pâine !), germeni de grâu, soia, cartofi, caise uscate, semințe de in, piersici. Niacina își exercită mult mai eficientă în prezența Cromului, Vitamina C la doze de peste 100 mg / zi, Vitamina E în prezența vitaminei A , b-carotenul (provitamina A) ; 2 morcovi de dimensiuni medii consumați în fiecare zi pot reduce colesterolul plasmatic cu 15-20% !,), Fibrele vegetale, Coenzima Q10, Luteina ; o găsim în : varza albă și de Bruxelles, țelină, mazăre, fasole, broccoli, spanac, avocado, salată etc. Cu cât culoarea fructului sau a legumei este mai intensă, cu atât cantitatea de luteină este mai mare !, Licopenul inhibă sinteza colesterolului. Este pigmentul roșu din tomate, pepeni, ardei, căpșuni etc., Bioflavonoidele (nuci, pielea internă a citricelor, legume, semințe, hrișcă, sămburii de struguri), Germenii de cereale (100 g/zi), Sulfatul de condroitină (din extractele de aloe vera), Cromul, Cuprul (nuci) previne arterita obliterantă, AG omega 6 din soia, porumb, floarea soarelui, dovleac, germenii de cereale, susan, Acizii grași omega 3 (din semințele de in, nuci, soia), Hormonii fito-estrogeni din soia, spirulină, polen, semințele de mărar, frunzele de pătrunjel, Normoponderea , arginină (din: spirulina, soia, nuci, arahide, migdale, alune, fistic etc.), Proteina din soia, datorită sărăciei sale în aminoacizi cu sulf, uleiurile vegetale mononesaturate (ca de pildă uleiul de măsline) ,Dieta fără dulciuri concentrate, Scăderea consumului de sare , Consumul de secară, Unele elemente chimice : Seleniu, Siliciu, Zinc, Magneziu, Iod, Consumul regulat de leguminoase (soia, fasole, linte, mazăre, lupin, bob, năut), Amidonul din cereale și cartofi, USTUROIUL, ceapa și prazul, prin conținutul lor mare de seleniu, iod, siliciu, zinc și magneziu, sumează niște factori deosebit de importanți de protecție vasculară anti-aterosclerotică.

Teodora Peica
Biserica Noul Negământ
Târgu Mureș

Tort diplomat cu gelatină și fructe

Prima compoziție:

8 gălbenușuri se freacă cu:

- 250 gr zahăr
- 3 pachetele zahăr vanilat
- 1 pachet budincă cu gust de friscă (vanilie)
- 2 linguri de făină albă

Acestea toate se bat cu mixerul sau cu blender-ul și apoi se adaugă:

- 200 ml lapte de vacă – se bagă la microunde (sau pe foc/flacăra) și se amestecă mereu până se îngroașă

A doua compoziție:

- 8 albușuri se bat spumă și apoi se adaugă treptat în compoziție

- 250 gr zahăr

Într-un bol/vas se pun la fiert 400 ml. lapte (de obicei obișnuiesc să le pun la microunde dar se poate și pe flacăra cu multă grijă amestecând în continuu pentru a nu se prinde de vas). Apoi, se adaugă prima compoziție, se adaugă și gelatina dizolvată apoi se introduce la microunde sau pe flacăra/foc până se îngroașă (ca o budincă) apoi se ia ușor de pe foc și se introduce a doua compoziție (spuma) tot câte puțin amestecându-se cu mixerul pe treapta mică până se pune toată compoziția.

Se iau din compoziția finală 3 polonice, se pun într-un bol mai mic, amestecându-se cu 2 lingurițe de cacao. Se ia un vas de plastic, cu o formă plăcută pentru tort, se udă cu apă, apoi se cladește compoziția. Se pun câteva polonice din compoziția finală apoi câteva linguri din compoziția cu cacao, apoi fructele pregătite (de preferință compot de piersici decojite și compot de ananas – toate tăiate cubulețe – bucăți mici) și se tot repetă straturile până ce se termină compoziția. Se acoperă vasul cu folie de plastic și se ține la frigider cel puțin 10 ore.

În final, compoziția se întoarce (răstoarnă) pe un platou, cu grijă.

Se ia o cratiță/vas cu un litru de apă în ea, se pune la foc să fiarbă iar apoi se ține bolul cu compoziția la abur până numarați la 20 și doar apoi se întoarce pe platou.

În final se îmbracă cu frișcă (eu folosesc friscă Hulala – cutia de 200 ml) și se ornează cu ciocolată.

Valentina Petrina

Biserica Betania, Târgu Mureș

INVITAȚIE

Conferința „Frumusețea femeii creștine”

Avem plăcerea de a vă invita

la Conferința „Frumusețea Femeii Creștine”,

Ediția a VII-a, Sâmbătă, 17 Noiembrie 2012,

începând cu ora 9:30,

la

Biserica Creștină Penticostală Betania

din Târgu Mureș, str. Pavel Chinezu nr.5.

Tema conferinței se regăsește în

Cartea Efeseni și va cuprinde

sfaturi privind femeia și frumusețea

vieții creștine.

Vă așteptăm cu drag !

Vă rugăm să confirmați participarea dvs. la:

0749-277.112 - Valentina Petrina

- **Tipar:** - format B5, coperti lăcuite
- **Cuprins:** - Interviuri, articole pe teme medicale și diverse
- Centre medicale
- Farmacii
- Stomatologii
- Magazine naturiste
- Turism, sport, frumusețe
- **Tiraj:** - Între 4.000 - 10.000 exemplare, în funcție de contractele încheiate
- **Distribuție:** - Unități medicale private și de stat
- Saloane de înfrumusețare
- Săli de fitness
- Hoteluri, pensiuni, restaurante
- Aeroportul Transilvania din Vidrasău
- **Prezent în peste 1.500 de locații din tot județul Mureș**

Contact:

Tel: 0040-744-819386
Tel/fax: 0040-265-268337
e-mail: lightsrl@rdslink.ro

www.sanatateaconteaza.ro

CONTACT: sufletdefemeie.ro; contact@sufletdefemeie.ro

Biserica Penticostală BETANIA:

str. Pavel Chinezu nr. 5, Târgu Mureș

Biserica Creștină NOUL LEGĂMÂNT:

str. Cuza Vodă nr. 22, Casa Sindicatelor, et.3, sala 53, Târgu Mureș

Biserica Penticostală FILADELFIA:

str. Substejăriș nr. 17, Târgu Mureș

Biserica Penticostală BETHEL:

str. Aranz Janos nr. 24-26, Târgu Mureș